
Google Llibres ens interessa

Autor:

Data de publicació: 01-05-2010

xaviermir | Univers Bilbeny - Institut Nova Història | dilluns, 27 de juliol de 2009 | 13:00h

"De los españoles, son los catalanes los primeros que, aspirando a más dilatada esfera, inundaron con sus triunfos los imperios latinos, en Sicilia, y los griegos, en Atenas; ellos son, los que por mas de 200 años le arrebataron a Neptuno el Tridente del Mar; ellos, los que a muchas provincias les dieron idioma y leyes; y finalmente ellos, los que tirando la barra, o las Barras, hasta el non plus ultra del valor, merecieron que en tiempo del último rey de la varonia de sus condes, don Fernando el Católico, se descubriese la quarta y última parte del Mundo..."

El fragment de text reproduït a l'entradeta es pot trobar digitalitzat. En aquest cas no és a Google Llibres, que per sort no és l'únic a oferir aquest servei, sinó a la Biblioteca Virtual Lluís Vives. Però que Google Books es pugui fer servir en català i que s'hi trobin més de 35.000 volums de la Biblioteca de Catalunya és una excel·lent notícia que hem de continuar aprofitant. I parlo de continuar perquè hi ha força persones que fa temps que hi fem cerques, que ens descarreguem exemplars. L'avantatge de digitalitzar aquests volums no és únicament que t'estalvies el desplaçament a l'espai físic, sinó que el servei inclou l'opció de les cerques dins dels llibres. I això és d'una gran utilitat per als qui anem tafanejant temes d'història, llibres del XV, del XVI, del XVII i fins del XVIII.

Sense anar més lluny, el fragment que us he reproduït es troba al volum del jesuïta Manuel Marcillo Crisi de Cataluña hecha por las naciones extranjeras. Un llibre curiós de tafanejar, però que conté una carta inicial d'un amic de l'autor amb aquestes afirmacions tan sorprenents sobre el paper dels catalans en la descoberta de "la quarta y última parte del Mundo". El llibre es publica l'any 1685 i ho fa amb tots els permisos i llicències oficials de rigor a l'època: el cap provincial dels jesuïtes i totes les autoritats requerides a petició ni més ni menys que del lleidatà Miquel Cortiada, regent la Cancelleria i fidel servidor del monarca. Sorprèn, per tant, que totes les autoritats implicades en l'edició s'avinguessin a la reproducció d'aquell fragment.

El text, però, no és de Manuel Marcillo, que s'esmerça a deixar ben clar que ell només fa de compilador d'uns textos: " Poco ay que advertir, mas esto poco importa mucho para mi descargo. (...) Nada digo, nada afirmo en todo esta obra... " No és ell, doncs, qui escriu allò reproduït a l'entradeta de l'apunt, sinó Francesc de Rius i Bruniquer. Qui va ser? Per què ho va escriure? Amb quina intenció? Quins aliats i connexions tenia? Quines enemistats havia de vigilar o tenia prou controlades per arriscar-se a escriure una cosa com aquesta? Heus aquí una de les grans utilitats de la digitalització de llibres. La notícia cau molt bé ara a finals de juliol, a les portes de les vacances per a molts. Si la crisi no us permet viatjar, feu un viatge per la història, tafanegeu els llibres digitalitzats i expliqueu les vostres troballes.

Versió per imprimir (format PDF)

Comentaris: 4

Afegir-hi un comentari